ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

www.ourlife.in.ua

№ 11 (2512) ЛИСТОПАД 2020

АНІ КРОКУ НАЗАД, АНІ КРОКУ НА МІСЦІ, А ЛИШЕ ВПЕРЕД!

ІНТЕРВ'Ю З НАТАЛІЄЮ НІКОЛАЄНКО

Ані кроку назад, ані кроку на місці, а лише вперед! 2–3 стор.

ГАЗЕТА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНВАЛІДІВ «УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО ГЛУХИХ»

НАШЕ ЖИТТЯ

http://ourlife.in.ua

Індекс 60981
Видається з 1967 року
Газета виходить раз на місяць

№ 11 (2512) листопад 2020

• замовлення № 3301411
• підписано до друку — 23.11.2020
• тираж — 2 395 прим.

Реєстраційний № 753, серія КВ, від 28 липня 1994 р.

Державне видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

Комп'ютерний набір і верстка виконані відділом організаційної та видавничої роботи виконавчого апарату ЦП УТОГ

Редактор — Н. Каменська

Комп'ютерна верстка та дизайн — П. Моргунов

Адреса редакції: 03150, м. Київ-150, вул. Велика Васильківська, 74.

контакти:

тел.: (044) 287 21 80

ourlife@ukr.net,
ourlife.utog@gmail.com

https://ourlife.in.ua
https://utog.org
https://t.me/ourlifeinua

ВІТАННЯ ЗІ СЛАВНИМ 85-РІЧНИМ ЮВІЛЕЄМ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УТОГ!

Голові Чернігівської
обласної організації УТОГ Сивенко Л.М.
Всім членам Чернігівської
обласної організації УТОГ

Вельмишановна Ларисо Миколаївно!

Шановні члени Чернігівської обласної організації УТОГ!

Від імені президії Центрального правління УТОГ дозвольте передати вам усім найщиріші вітання зі славним 85-річним ювілеєм Чернігівської обласної організації УТОГ.

Ваша організація має насичену подіями багаторічну історію і вагомі здобутки, а її видатні особистості відомі далеко за межами свого краю! Навіки вписані у сторінки нашої спільної біографії імена тих, хто стояв біля джерел створення згуртованої організації глухих на Чернігівщині й потужної виробничої бази УТОГ у вашому славному древньому місті: Воскобойнікова В.Л., Кислого Г.В., Углача О.Д., Пінчук Л.В., Кезлі Г.М. та багатьох інших ветеранів Товариства.

Чернігівська обласна організація УТОГ і її осередки у Ніжині, Сосниці, Новгороді-Сіверському, Бахмачі, Прилуках, Козельці та інших населених пунктах області мають міцну організаційну структуру і значні здобутки в організаційно-масовій, реабілітаційній та культурно-масовій роботі.

Ще з часів уславленого глухого директора Углача Олександра Денисовича відоме своїми трудовими досягненнями Чернігівське УВП УТОГ, а імена його кращих працівників, таких як орденоносець Пильник П.Ф., Ментій Л.О. та багато інших, знають далеко за межами чернігівського краю. Підприємство, яке теж незабаром відзначатиме своє 85-річчя, продовжує свою важливу місію під керівництвом Л.П. Зубрицької.

Славиться натхненою творчою працею і колектив Чернігівського БК УТОГ на чолі з Т.В. Бистревською, який залучає до активної реалізації яскравих здібностей і талантів своїх глухих земляків, зокрема завдяки участі у самодіяльному театрі естради «Сузір'я».

Попри всі негаразди і труднощі сьогодення, міцно тримає кермо у своїх досвідчених руках голова обласної організації УТОГ Лариса Миколаївна Сивенко, продовжують успішно працювати осередки УТОГ на Чернігівщині, радує своїми інноваціями та здобутками талановита творча молодь, підтримують славні традиції нашого Товариства ветерани.

Тож прийміть з нагоди видатної події — 85-річного ювілею вашої організації — сердечні привітання і побажання нових успіхів у праці й творчості, миру і злагоди у ваших родинах і колективах, гарного самопочуття і міцності духу, оптимізму й наснаги!

З повагою,
голова УТОГ І.І. Чепчина

АНІ КРОКУ НАЗАД, АНІ КРОКУ НА МІСЦІ, А ЛИШЕ ВПЕРЕД!

Інтерв'ю з Наталією Ніколаєнко

Підготувала
Тетяна КОРНІЄНКО

Усміхнена молода жінка легкою ходою виходить на сцену і її руки творять диво, передаючи глядачам у залі красу української пісні. У репертуарі солістки самодіяльного театру естради «Сузір'я» Чернігівського будинку культури УТОГ Наталії Ніколаєнко всі виступи наповнені особливим змістом, з гарною мелодією, з відповідним сценічним оформленням. А працює Наталія на дуже важливій і відповідальній посаді головного бухгалтера Чернігівської обласної організації УТОГ. Як поєднується в ній тонка творча натура і скрупульозна робота з цифрами і звітами, де бере вона час для активної участі і в художній самодіяльності, і в різноманітних заходах обласної організації УТОГ — про це і про багато інших складових її наповненого подіями життя — у нашому сьогоднішньому інтерв'ю.

— Наталіє Віленівно, про Вас можна сказати, що Ви виросли в Українському товаристві глухих, але ж закінчили масову школу. Будь ласка, розкажіть про своє дитинство.

— Я ходила до дитячого садочка, де була спеціальна група для дітей з порушеннями мовлення, яку відвідували і дітки з порушеннями слуху. Мама наполягла, щоб я мала можливість навчатись у масовій школі в Чернігові. Цю школу я й закінчила, хоча мені там було дуже важко вчитись, адже діти різні, були й такі, про яких і згадувати не хочеться… Мама завжди мені говорила: «Ти можеш! Ти сильна! Не звертай уваги, важливе тільки навчання!». І я старалась, прислуховувалась до слів мами.

— Ви тоді ще не спілкувалися з глухими людьми?

— Так, тоді ще не було тісного спілкування. Мої батьки — слабкочуючі, пропрацювали понад 40 років на Чернігівському УВП УТОГ. Вони також брали активну участь у художній самодіяльності Чернігівського БК УТОГ — у виставах, танцях, різних заходах. Мама виконувала дуже багато пісень жестами, брала участь у конкурсах в Києві і двічі отримувала звання лауреата. Батьки часто брали мене з собою до Будинку культури УТОГ. Пам'ятаю, що коли була маленькою, вперше побачила, як глухі спілкуються жестовою мовою.

— А після школи де Ви далі навчались?

— Я планувала вступити до інституту іноземних мов. Адже в школі вивчала французьку мову і мені дуже подобалось.

— То Ви знаєте французьку?!

— Французьку, так. У нас була не просто школа, а гімназія з поглибленим вивченням предметів. Було 4 напрями — математичний, історичний, іноземних мов і музичний. Планувала продовжити навчання в Києві, але дуже вагалась через свій стан слуху і пішла навчатись на курси бухгалтерів. Пізніше мене взяли на роботу до Чернігівського ОБК УТОГ на посаду інструктора зі спорту. Моїми наставниками були голова Чернігівської обласної організації УТОГ Ірина Іванівна Чепчина та директор БК УТОГ Тетяна Василівна Бистревська. Потім, коли мою посаду скоротили, мене перевели на посаду перекладача-дактилолога Чернігівської територіальної організації УТОГ. Мені було дуже цікаво працювати, бо це давало можливість краще зблизитися з глухими людьми, особливо з молоддю нашого міста Чернігова. Допомагала всім, перекладала і молодим, і людям похилого віку.

У той час у Чернігівському юридичному коледжі почали набирати групи для осіб з порушеннями слуху — за спеціальностями юриста та бухгалтера. Я вирішила вступити на бухгалтерський факультет.

— Навчання було заочним?

— Так, це була заочна форма навчання. А потім, коли І.І. Чепчину запросили на роботу до Києва,

в штатному розписі нашої обласної організації відбулися зміни: головою призначили Ларису Миколаївну Сивенко, а мене перевели на її попередню посаду головного бухгалтера. З цією роботою я була знайома: поки навчалася в коледжі — працювала касиром в Чернігівській обласній організації УТОГ.

— Робота — роботою, але велике місце у Вашому житті займає творчість. Коли Ви вперше вийшли на сцену Чернігівського будинку культури УТОГ?

— Як я вже казала, мої батьки брали участь у художній самодіяльності. Тож мені було десь 10 років, коли я вперше вийшла на сцену Чернігівського БК УТОГ з піснею «Я у бабушки живу, я у дедушки живу». Але поки навчалася в масовій школі — рідко ходила до Будинку культури. Стала брати активну участь у художній самодіяльності, коли вступила на бухгалтерські курси: танцювала, співала, брала участь у клоунаді тощо. Мене цікавили також різні заходи, які проводилися в Українському товаристві глухих: спортивні змагання, всеукраїнські конкурси та інше.

— У цьому році в УТОГ через карантин проводили Всеукраїнський конкурс жестової пісні у незвичному форматі — у вигляді відеокліпів. Ви брали участь в цьому конкурсі з дуже гарним репертуаром. Чия ідея була створити ці кліпи?

— У нас при Будинку культури є художня рада, де обговорюються номери і вирішується, хто їх буде виконувати. Пісні, з якими я виступила на конкурсі, запропонувала наша голова — Л.М. Сивенко. Це пісні «Мати каже правду!» і «Зателефонуйте, діти, матерям».

Хоча був карантин, ми вирішили взяти участь в цьому конкурсі, домовились з художнім керівником, директором Будинку культури, знайшли другого учасника — Дениса Давиденка, залучили до зніманя й нашого перекладача — Тетяну Власкіну. Спочатку готувалися вдома, за допомогою відеозв'язку консультувались щодо підбору жестів. Потім зустрілись у Будинку культури УТОГ — репетирували день-два, очікуючи гарну погоду, бо ж весна була холодною. Врешті, знайшли гарне місце і почали знімати.

— Навесні був карантин, зараз також є карантинні обмеження — культзаклади не працюють. Ви скучаєте за творчою діяльністю?

— Під час вимушеного карантину працювала дистанційно, вдома, адже потрібно було робити квартальні звіти. Тому я забрала з роботи всю документацію, яка мені необхідна, привезла принтер, а комп'ютер у мене вдома є. Створила маленьку робочу зону. Але якщо знаходила час поскучати за сценою — переглядала фото, відео, як ми раніше виступали, їздили на гастролі.

Ще до карантину ми встигли виступити з концертом до 8 Березня. Далі готували новий номер — український танець, хотіли його показати на День створення УТОГ. Але, на жаль, через карантин не вийшло… Натомість ми до Міжнародного дня глухих і 85-ої річниці Чернігівської організації УТОГ підготували відео з концертною програмою, які були розміщені у Фейсбуці.

— Зараз змінюються умови роботи, відбувається її оптимізація, скорочення працівників…

— Настали важкі часи. Фінансової підтримки з бюджету, яку з великим труднощами вдалося отримати у цьому році, вистачило лише на виплату зарплати — і все. А щоб виконувати статутну діяльність, сплачувати комунальні послуги, ми звертались до всіх місцевих органів влади з проханням допомогти нам. На жаль, у разі відсутності фінансування на наступний рік ставиться питання про скорочення наших штатних працівників. Якщо відверто — у нас настільки дружний колектив, що дуже боляче буде йти на такі кроки...

— Всім зараз скрутно… Читачам газети «Наше життя» з нового року також доведеться звикати отримувати газету в електронному вигляді або шукати можливість її видрукувати самостійно…

— Але я б хотіла побажати, щоб попри такі складні умови наше Товариство подолало всі перешкоди. Кожному з нас бажаю терпіння, натхнення, віри в краще. Я згадала, що колись брала участь у Всеукраїнському конкурсі КВН, і там пролунали такі слова: «Ані кроку назад, ані кроку на місці, а лише вперед!». Ми всі разом маємо йти тільки вперед. Хочу ще додати — щоб всі були здорові та сподівалися на краще!

— Дякую за побажання і за інтерв'ю!

VI ПЛЕНУМ ЦП УТОГ ВІДБУВСЯ ОНЛАЙН

Власна інформація

Як відомо, через тривалий карантин навесні цього року довелося відмінити проведення VI пленуму ЦП УТОГ. Проте восени ситуація не поліпшилася, а ще більше загострилася. У зв'язку з цим керівництвом ЦП УТОГ було прийнято рішення провести роботу пленуму в онлайн-форматі.

Вперше учасникам пленуму ЦП УТОГ довелося працювати з використанням комп'ютерних технологій. Всього на зв'язку через програму ZOOM було 70 осіб, з них 28 членів ЦП УТОГ і 3 члени ЦРК УТОГ, а також запрошені керівники обласних організацій та підприємств Товариства. Кияни — 10 членів ЦП, а також працівники виконавчого апарату ЦП УТОГ і керівники структурних підрозділів Товариства Києва і області — зібралися у залі Культурного центру УТОГ, де вони працювали із дотриманням карантинних вимог. Інші учасники з 21 області України були з ними на онлайн-зв'язку — всі вони відображалися на великих екранах обабіч сцени.

Пленум відкрила голова УТОГ І.І. Чепчина, яка побажала всім зосередженої і плідної роботи у незвичному форматі. На початку пленуму всі вшанували хвилиною мовчання пам'ять Почесних членів УТОГ, працівників нашого Товариства, які пішли з життя у період між пленумами: Колосова В.І., Кураченкову В.В., Василенка А.О., Музичука М.Т.

На розгляд VI пленуму президія ЦП УТОГ затвердила наступний порядок денний:

1. Про результати роботи Українського товариства глухих за 2019 рік.

Доповідачі — Т.О. Кривко, В.В. Шевчук, С.В. Котельянець.

2. Про результати перевірки Центральною ревізійною комісією УТОГ діяльності президії ЦП УТОГ та виконавчого апарату ЦП УТОГ у 2019 році. Доповідач — С.В. Вергелес.

3. Про затвердження звіту про виконання бюджету Українського товариства глухих за 2019 рік. Доповідач — О.Ю. Бутенко.

4. Про затвердження бюджету Українського товариства глухих на 2020 рік. Доповідач — О.Ю. Бутенко.

5. Про роботу президії Центрального правління УТОГ за звітний період. Доповідач — С.І. Віскушенко.

І.В. Троян

Г.Г. Колодько

6. Про обрання членів президії ЦП УТОГ на період до наступного пленуму ЦП УТОГ. Доповідач — І.І. Чепчина.

7. Про обрання заступників голови ЦП УТОГ на період до наступного пленуму ЦП УТОГ. Доповідач — І.І. Чепчина.

8. Різне.

Завдяки тому, що всі матеріали — виступи, презентації заступників голови та проєкти постанов — були завчасно вислані для ознайомлення всім членам пленуму, їх розгляд і обговорення не зайняв багато часу.

У ході обговорення першого питання порядку денного за інформаціями першого заступника ЦП УТОГ та заступників голови ЦП УТОГ виступив Почесний член УТОГ М.М. Левицький, який позитивно оцінив роботу всіх працівників Товариства в таких складних умовах.

З другого питання порядку денного «Про результати перевірки Центральною ревізійною комісією УТОГ діяльності президії ЦП УТОГ та виконавчого апарату ЦП УТОГ у 2019 році» пленум заслухав виступ голови Центральної ревізійної комісії УТОГ С.В. Вергелес, яка виступила через засоби відеозв'язку. Акт ЦРК УТОГ також був надісланий всім членам пленуму завчасно.

Далі пленум перейшов до наступних питань порядку денного: про виконання бюджету УТОГ за 2019 рік та про затвердження бюджету Товариства на 2020 рік доповідала головний бухгалтер виконавчого апарату ЦП УТОГ О.Ю. Бутенко.

Секретар президії ЦП УТОГ С.І. Віскушенко проінформувала про її роботу за минулий рік. За пропо-

зицією голови УТОГ пленум проголосував за подовження повноважень всіх членів президії ЦП УТОГ і заступників голови Товариства, крім В.Ф. Цимбалюка, який вже не працює в УТОГ.

З розглянутих на пленумі питань були прийняті відповідні постанови.

За вже усталеною традицією І.І. Чепчина оголосила про підсумки конкурсів на звання кращого голови облорганізації УТОГ і кращого директора підприємства УТОГ за минулий рік *(на фото)*.

Кращим головою обласної організації УТОГ за 2019 рік визнана **Ірина В'ячеславівна ТРОЯН**, яка очолює роботу обласного осередку Товариства на Дніпропетровщині.

Кращим директором за підсумками роботи минулого року оголошено керівника ПОГ «Кропивницьке УВП УТОГ» **Геннадія Григоровича КОЛОДЬКА**.

На завершення пленуму були розглянуті окремі важливі питання діяльності Товариства, з яких доповідали працівники відділу економіки ВА ЦП УТОГ А.Й. Рінгіс та С.А. Першина. Зокрема, пленум прийняв рішення стосовно термінів сплати сум недоїмки з відрахувань до бюджету УТОГ за 2016–2019 роки.

Наразі виконавчий апарат Центрального правління УТОГ працює над розробкою планів заходів з усунення зауважень і реалізації пропозицій, які були висловлені на VI пленумі ЦП УТОГ.

НОВИНИ ПЕРЕКЛАДАЧІВ ЖЕСТОВОЇ МОВИ

Тетяна КОРНІЄНКО

- 8 жовтня 2020 року відбувся Всеукраїнський семінар перекладачів жестової мови на онлайн-платформі Zoom, яку спільно організували Всеукраїнська рада перекладачів жестової мови та Центральне правління УТОГ. На семінарі були присутні 38 перекладачів жестової мови зі всіх куточків України.

- Щороку в жовтні місяці проходить атестація перекладачів жестової мови. Особи, які претендували на кваліфікаційну категорію «перекладач-дактилолог» та «перекладач-дактилолог другої категорії» атестувались з 19 до 22 жовтня в обласних організаціях УТОГ з обов'язковим онлайн-спостереженням Центральної атестаційної комісії (ЦАК). А ті перекладачі, які претендували на першу і вищу кваліфікаційну категорію, 28 жовтня атестувались Центральною атестаційною комісією як за особистої участі перекладачів, так і онлайн — за допомогою Zoom. До речі, у складі ЦАК відбулися зміни — до неї стали входити 12 осіб, з них лише одна чуюча особа — голова Всеукраїнської ради перекладачів жестової мови. Загалом цього року атестувалось 55 перекладачів.
- 14 листопада відбувся перший онлайн-семінар Всесвітньої Асоціації перекладачів жестової мови (WASLI) у регіоні EECAC (Східна Європа, Центральна Азія та Кавказ). У цьому взяли участь перекладачі з Азербайджану, Білорусі, Вірменії, Киргизстану, Литви, Латвії, Росії, України, Узбекистану, які обговорювали питання інтерпретації жестів, а також проінформували про місцеві виклики. Зокрема, з України було 25 учасників, серед них як перекладачі, так і глухі, які беруть участь у їхній підготовці. У програмі семінару відбулися: зустріч з членами Ради Всесвітньої асоціації перекладачів жестової мови, майстер-клас Дебри Рассел з синхронного і послідовного перекладу, а також обговорення найгостріших проблем перекладачів жестової мови та планування подальших регіональних зустрічей і семінарів.

  Семінар здійснювався англійською і російською розмовними мовами та російською жестовою мовою.
- 16 листопада 2020 року Навчально-відновлювальний центр УТОГ розпочав чергові курси з підготовки перекладачів жестової мови за ліцензією Міністерства освіти і науки України. У зв'язку з пандемією коронавірусної інфекції COVID-19 навчання відбуватиметься в режимі онлайн та триватиме до 10 березня 2021 року. Навчання здійснюється педагогічним колективом, до складу якого входять також носії жестової мови.

ЗАВДЯКИ ПЛІДНІЙ ТА ЗЛАГОДЖЕНІЙ РОБОТІ

Інформація Конотопського УВП УТОГ

Цього року 1 листопада Конотопському УВП УТОГ виповнилося 75 років від дня заснування. У далекому 1945 році в м. Конотоп був створений учбово-виробничий комбінат глухих з метою захисту правових і економічних інтересів осіб з порушеннями слуху, сприяння їх професійному розвитку, підвищення соціального і культурного рівня.

Комбінат був розташований в невеликих приватних будиночках по вулиці Роменській і на площі Конотопських дивізій.

У перші місяці на комбінаті працювало 9 осіб. На кожній ділянці — майстер, підмайстер і учень.

Роботи полягали у виконанні індивідуальних замовлень населення, а саме в пошитті та ремонті чоловічих головних уборів, фарбуванні.

Важким був для комбінату 1947 рік. Загальне бідування населення спричинило відсутність замовлень. Необхідно було освоювати нові види робіт. Тож на комбінаті було організовано слюсарну дільницю, де виконувався ремонт примусів, каструль, сковорідок і ділянку вулканізації, де проводився ремонт (вулканізація) калош. На комбінаті було налагоджено закупівлю худоби і продаж м'яса, вироблення шкур.

Пізніше тут ще виготовлялося морозиво, а також була відкрита майстерня з ремонту годинників.

Поступово комбінат збільшував обсяги виконуваних робіт за рахунок залучення до активної корисної праці глухих, які приїжджали з сільської місцевості. Кількість працюючих у 1949 році склала близько 70 осіб.

Комбінат змінив напрям своєї діяльності, і в 1951 році основним видом його роботи став індивідуальний пошив одягу.

У 1957 році Конотопський учбово-виробничий комбінат УТОГ перейменований в Конотопське учбово-виробниче підприємство УТОГ, а в 1958 році тут побудована перша будівля виробничого корпусу. Було також відкрито медичний пункт та технічний кабінет.

Кількість працюючих досягла 100 осіб і виникла гостра необхідність в забезпеченні молодих працівників житлом. Тому в 1964 році був побудований власний гуртожиток на 100 осіб. За кошти Товариства споруджено житло для працівників підприємства: будинки по вулицях Леніна, Клубній, Фрунзе та Урицького. Практично всі, хто потребував, були забезпечені житлом.

У подальші роки УВП розвивалося за рахунок введення нових виробничих площ. Почали шити одяг для масового споживача.

Завдяки плідній та злагодженій роботі всього колективу підприємство змогло утриматись на плаву в жорстких економічних умовах.

На сьогоднішній день діяльність колективу Конотопського УВП УТОГ спрямована на виробництво військового обмундирування, форменого та спеціального одягу. Крім цього, виготовляється постільна білизна та інші товари народного споживання.

За останні роки за рахунок власних коштів підприємства оновлена значна частина матеріально-технічної бази Конотопського УВП УТОГ.

На сьогодні на підприємстві працює 162 особи. Тут працювало раніше і зараз працює чимало прекрасних фахівців, швачок та інших майстрів своєї справи. Тож є у кого вчитися, кому наслідувати і на кого рівнятися молодому поколінню.

З нагоди ювілею президія ЦП УТОГ і всі члени нашого Товариства щиро вітають колектив Конотопського УВП УТОГ із знаменною датою і бажають трудових успіхів, реалізації всіх планів і починань, міцного-міцного здоров'я і родинного добробуту!

ЗНАЙШЛА СВОЄ ПОКЛИКАННЯ У РОБОТІ З ЛЮДЬМИ

Ювілейний день народження відзначила Лілія Теофанівна СОЛДАТОВА — Почесний член УТОГ, колишня голова Уманської ТО УТОГ.

Попри всі складнощі долі, життя її склалося успішно: вона реалізувала себе як особистість, здобула пошану серед людей і отримала визнання за свою діяльність заради тих, хто найбільше потребував допомоги.

До трьох років маленька Ліля нічим не відрізнялася від своїх однолітків, радувала батьків дитячим щебетом, зростаючи в рідному селі Вікнино на Кіровоградщині, де з'явилася на світ у листопаді переможного 1945 року. Але через важку хворобу замовк для маленької щебетунки світ звуків, і замість школи в рідному селі довелося їй навчатися далеко від дому, в освітніх закладах для глухих дітей: спочатку навчалася в Бершадській школі, потім перейшла до Немирівської, а закінчила навчання у Чернівецькій.

Після школи дівчину направили на Вінницьке УВП УТОГ, де вона пропрацювала швачкою 2 роки, а в 1965 році вступила до Гомельського машинобудівного технікуму.

Під час навчання, на другому курсі, вона вийшла заміж за Юрія Солдатова. Після закінчення навчання працювала свердлувальницею, потім — копіювальницею у філії інституту.

За сімейними обставинами у 1979 році Лілія Теофанівна переїхала з сім'єю до Умані на Черкащині. Недовгий час працювала вишивальницею, а потім перейшла до ДК УТОГ, де пропрацювала 10 років. У 1990 році, у зв'язку з реорганізацією, її перевели на посаду голови територіальної організації УТОГ. У наступні роки Лілію Теофанівну п'ять разів переобирали на цю посаду. Тут вона пропрацювала 35 років, до виходу на пенсію у 2014 році. Саме в роботі з глухими знайшла вона своє покликання, допомагала людям, розв'язувала їхні проблеми, ділила з ними радості й печалі. Допомагала всім, не відмовляла нікому, особливо багато уваги приділяла одиноким людям похилого віку, які жили у віддалених районах. Її багаторічну сумлінну працю відзначено високою нагородою Товариства — званням «Почесний член УТОГ», а також численними грамотами та подяками.

Швидко плине життя… Вже немає поруч коханого чоловіка, з яким вони прожили разом без малого півстоліття. Лілія Теофанівна через хворобу потребує сторонньої допомоги. Щастя, що вона не одна — має 3 дітей, 4 онуків, 3 правнуків і охоплена їх турботою та увагою.

З нагоди ювілею щиро вітаємо Лілію Теофанівну і бажаємо їй найголовнішого — здоров'я і міцності духу, оптимізму і добра!

З повагою президія ЦП УТОГ, Всеукраїнська рада ветеранів УТОГ, Черкаська обласна організація УТОГ, друзі, рідні

З ПРИХИЛЬНІСТЮ ДО ЛЮДЕЙ

Директор Івано-Франківського УВП УТОГ Ігор Михайлович Остяк працює на своїй посаді вже понад 14 років.

З нагоди його 65-річчя шлемо йому сердечні привітання і бажаємо й надалі залишатися таким же оптимістичним, успішним і прихильним до людей. А люди нехай будуть прихильні до Вас, шановний Ігорю Михайловичу!

Дуже приємно, що цінують Вас і поза межами УТОГ, зокрема й у міській владі. Так, міський голова Руслан Марцінків завдяки Вам високо поцінував роботу всього УТОГ: «УТОГ виручає у всіх негараздах... прийшла війна — шиють форму... прийшла пандемія — маски! Як треба ще у чомусь виручити, то завжди УТОГ приходить і виручає».

Нехай доля дарує Вам здоров'я, радість і достаток, родинне тепло і Боже благословення.

З повагою президія ЦП УТОГ, Рада директорів підприємств УТОГ, президія правління Івано-Франківської обласної організації УТОГ, колектив Івано-Франківського УВП УТОГ

НА ВІКУ, ЯК НА ДОВГІЙ НИВІ

За дорученням ветеранів —
Ніна БЄЛОВА

З нагоди її ювілею ми шлемо їй найщиріші вітання.

Мила Тетяно Сергіївно!

Нехай у Вас буде менше
днів негоди,
Тривог, образ, хвороб і бід.
Здоров'я, радості і щастя
Бажаєм на багато літ!

У 1976 році на посаду голови Харківського облвідділу УТОГ одноголосно було обрано рекомендовану колективом Харківського УВП № 1 УТОГ інспектора відділу кадрів цього підприємства Тетяну Сергіївну Пісковець. Їй тоді був 31 рік. Випускниця Сумського будівельного інституту з двома маленькими дітьми повернулась на батьківщину і в пошуках роботи звернулась на УВП № 1 УТОГ. Завдяки спільному проживанню в одному гуртожитку з глухими Тетяна Сергіївна швидко вивчила жестову мову і проводила цікаві заходи.

Після обрання головою облвідділу вона прислуховувалася до думки своїх наставників — В.М. Осипова і Б.В. Керцман, ветеранів Харківської організації УТОГ — А.І. Росинського, А.Н. Росинської, З.Д. Плісс, керівників УВП № 1 і № 2 — В.Н. Каталимова і Л.В. Ясмана.

Крім основної роботи, Тетяна Сергіївна приділяла увагу довгобуду Будинку культури УТОГ на вулиці Сухумській, підбирала для БК кадри директорів, які мало не кожен рік змінювалися.

Після переїзду клубу до нової будівлі виявилося, що кімнат тут недостатньо, і Тетяна Сергіївна, використовуючи будівельні навички, провела реконструкцію, завдяки якій з'явилися кабінети працівників та кімнати для артистів, а також Музей історії Харківської обласної організації УТОГ.

Крім того, Тетяна Сергіївна дуже уважно слідкувала за всіма інноваціями в Товаристві. Коли виникли перші вокально-інструментальні ансамблі, де грали та виконували пісні жестами талановиті виконавці з порушеннями слуху, ансамбль з'явився й у нас. Спочатку він мав скромний набір інструментів, а згодом змогли придбати повноцінну музичну установку, з якою не соромно було виїжджати в інші міста та на огляд до Києва. У складі ВІА успішно виступали солісти — І.Т. Левін, А.І. Лимаренко, С.А. Піжуріна.

Розуміючи, що потрібно вчитися й освоювати нове, Тетяна Сергіївна заочно закінчила Харківський державний інститут за спеціальністю «Культурно-просвітня робота». Її особлива любов — це Народний театр, за рішенням президії названий на честь Аріадни Наумівни Росинської, яка багато років була його режисером. Тетяна Сергіївна знаходила можливість після трудового дня в облвідділі приходити на репетиції Народного театру — допомагала в перекладі та постановках.

У відповідь на заклик ЦП УТОГ про створення групи глухих в Інституті культури стараннями Тетяни Сергіївни на навчання до Києва поїхали В. Падалка, Р. Ступак, Н. Єрмошенко, І. Треблова, Є. Марченко. Та й загалом питанню навчання кадрів приділялась велика увага: для культпрацівників проводилися семінари із залученням лекторів із Товариства «Знання», для перекладачів організовувалися курси в обласній раді профспілок.

Рішенням президії правління обласної організації був встановлений День перекладача жестової мови, який у Харкові відзначають 1 березня. Були також створені Клуб перекладачів «Щебетушки», інші об'єднання за інтересами, циркова студія, агітаційна бригада «Факел». Колектив облвідділу посідав призові місця на оглядах. Тетяна Сергіївна також цікавилась спортом, вивозила команду футболістів на змагання до Словаччини.

Після переїзду БК УТОГ до нового приміщення постало питання, що робити зі старим клубом. На пленумі Харківського облвідділу УТОГ одноголосно проголосували за створення на його базі малого підприємства — УВП № 3, що дало можливість працевлаштувати глухих.

Хоча Тетяна Сергіївна вже давно на заслуженому відпочинку, вона не припиняє зв'язку з Товариством, керує клубом «Щебетушки» і разом з перекладачами організовує концерти та виїзди. Також провідує ветеранів, організовує ювілеї, вечори з частуванням. Люди йдуть до неї за доброю порадою і підтримкою.

Так, прийшовши цілком випадково в молодості до УТОГ, Тетяна Сергіївна пов'язала свою долю з глухими людьми назавжди.

ВЕТЕРАН ІЗ ЗЕМЛІ ТАВРІЙСЬКОЇ

Ніна БЄЛОВА
м. Харків.

На одній із нарад Всеукраїнської ради ветеранів УТОГ у Києві я познайомилась із тодішньою головою Миколаївської обласної ради ветеранів УТОГ Інною Михайлівною Бурлею, яка приємно вразила мене своєю ерудицією, енергійністю, життєлюбством. Сталось це завдяки її участі у концертній програмі, за традицією присвяченій закінченню наради ветеранів і підготовленій ними ж.

І.М. Бурля

Перед моїм від'їздом до столиці на заходи ВРВ УТОГ виникла думка показати на нашому ветеранському концерті в Києві виставу «Старомодна комедія», яку підготував Харківський народний самодіяльний театр «Аріадна» під керівництвом режисера Н.Л. Мигунової. Ідею цю ми запропонували голові ВРВ УТОГ Г.М. Мережко, вона її підтримала. У цій виставі ми з ветераном театру В.А. Шаповаловим грали головні ролі. Володимир Андрійович погодився поїхати до Києва, але виникли труднощі з оплатою його поїздки, в той час як мені, члену Всеукраїнської ради ветеранів, була запланована оплата відрядження. Допомогли нам спонсори — В.М. Сірик і С.П. Городок, які оплатили поїздку В.А. Шаповалова до Києва.

Крім того, для повноцінної вистави потрібна була масовка. Я розраховувала на те, що на заходах для ветеранів будуть колишні культпрацівники і самодіяльні артисти системи УТОГ. Так і сталось: ніхто не відмовився нам допомогти. Ролі відпочивальників з санаторію зіграли В.П. Кушаков з Чернівців, В.В. Демченко з Донецька, медсестричок — Р.Г. Биковська з Донецька і М.Ю. Усова з Одеси, а завідувачку їдальні — І.М. Бурля.

У нас був лише один день для репетицій і прогону вистави, тому всі дуже хвилювалися. Але глядачі — ветерани з усіх куточків України — нас добре прийняли. Особливо хочу зазначити хорошу гру І.М. Бурлі, свою роль завідувачки їдальні вона зіграла дуже правдиво й упевнено — було видно, що вона любить і вміє куховарити.

На наступний день був від'їзд. До мене й Бурлі підійшла Г.М. Мережко і запросила нас погостювати у неї на дачі під Києвом. На жаль, я не змогла прийняти цю пропозицію, бо вже придбала квиток до Харкова.

Перед від'їздом ми з Інною Михайлівною проговорили до ранку. Вона розповідала, як живуть ветерани Миколаєва, дуже переживала за молоду голову обласної організації УТОГ Н.М. Найдьонкову, згадувала свою роботу заступником директора з виховної роботи Миколаївського УВП УТОГ, а також директором Миколаївського будинку культури УТОГ. Цій роботі вона віддавала всі свої сили й здоров'я.

Особливу увагу вона приділяла відвідуванню ветеранів вдома, зауваживши, що для людей похилого віку важлива не лише матеріальна підтримка, а й людське спілкування — їм завжди хочеться, щоб їх вислухали. До речі, у самої Інни Михайлівни такт і вміння слухати — незмірні. Ще вона, коли була у Г.М. Мережко на дачі, дуже здивувала своїми кулінарними талантами її друзів і сусідів.

У 2016 році мене від Всеукраїнської ради ветеранів УТОГ направили у відрядження до Миколаєва для перевірки роботи з членами УТОГ похилого віку. Їхала я з гарним настроєм, очікуючи зустрічі з людиною, з якою встигла потоваришувати. Але мій приїзд був затьмарений звісткою, що Інна Михайлівна захворіла і після інсульту їй стало гірше — через це наша зустріч не відбулася.

Нині Інні Михайлівні — 83 роки. Поки що їй не вдалося повністю відновити здоров'я, для пересування вона користується візком. Доглядають за нею діти — син і дочка, а також чоловік, якого вона називає «мій моряк» і відсутність якого одразу помічає й хвилюється.

Інколи починаєш задумуватись, яке несправедливе життя: людина працює, повна сил і енергії, є душею товариства, і раптом — неочікувана тріщина, яка поділяє життя до хвороби та після неї…

Теперішня голова Миколаївської обласної ради ветеранів УТОГ В.Я. Зібарєва часто навідує Інну Михайлівну, колеги по роботі підтримують як можуть.

Ми Вас любимо та пам'ятаємо, дорога Інночко, бажаємо покращення здоров'я і позитивних змін у житті.

ВІДЗНАЧЕНО ТАЛАНОВИТИХ ДІТЕЙ

Олексій НАШИВОЧНІКОВ

У містичному Замку Барона Штейнгеля, що у Києві, на Бульварно-Кудрявській, 1 листопада відбулася урочиста церемонія нагородження учасників інклюзивного конкурсу дитячого малюнка на тему «Національний банк України».

У цьому творчому змаганні взяли участь дітки різних вікових категорій. Всього в експозиції було представлено 42 роботи!

Серед учасників були й діти з порушеннями слуху, зокрема дві юні талановиті дівчинки отримали дипломи та подарунки. Знайомтесь: **Ніка Волова**, 5 років (перше місце в молодшій групі) та **Анастасія Панченко**, 15 років (друге місце в старшій групі).

Інклюзивний конкурс дитячого малюнка проводився в рамках творчого проєкту з елементами арттерапії для дітей з особливими потребами та інвалідністю «Диво Діти».

Метою заходу був пошук та підтримка талановитих дітей, їхнє естетичне і морально-етичне виховання, заохочення до заняття художньою творчістю:

— виявлення та підтримка творчо обдарованих дітей та молоді;
— розвиток у молодого покоління почуття любові до історичних пам'яток культури, витворів мистецтва, що є частиною культурного надбання;
— підвищення уваги суспільства до проблеми інклюзивної освіти, а саме — зняття упередженого ставлення, популяризація принципів рівності, толерантності, позитивного ставлення до дітей з інвалідністю.
— розвиток у молодого покоління почуття любові до історичних пам'яток культури, витворів мистецтва, що є частиною культурного надбання;
— підвищення уваги суспільства до проблеми інклюзивної освіти, а саме — зняття упередженого ставлення, популяризація принципів рівності, толерантності, позитивного ставлення до дітей з інвалідністю.

Проєкт «Диво Діти» охоплює саме позашкільний розвиток та зайнятість дітей з особливими потребами. Цей проєкт на базі ГО «Українська Асоціація Художників» привернув увагу суспільства до проблеми ізольованості таких дітей. Безумовно, він є корисним відповідним державним установам, які розробляють програми інтегрування дітей з особливими потребами та інвалідністю у повноцінне життя.

За програмою заходу, що відбувся у Замку Барона Штейнгеля, на його учасників очікували наступні події:

— виставка малюнків учасників проєкту,
— святкове вручення дипломів, подарунків та нагородження переможців конкурсу.

Дітки отримали подарунки, солодощі від партнерів і меценатів проєкту «Диво Діти».

Дякуємо всім партнерам та спонсорам, що надали можливість заохотити дітей та подарувати їм справжню радість і щастя! Щиро вдячні Тетяні Риліній, керівниці студії «Артос» та її друзям за свято для дітей і за надану можливість попрацювати разом у складі журі конкурсу. Окреме спасибі батькам Ніки та Анастасії за увагу до талантів своїх дітей. Також дякуємо перекладачці Ангеліні Орєшковій, яка супроводжувала церемонію жестовою мовою.

ПІШОХІДНИЙ КВЕСТ У ЧЕРНІГОВІ

Юлія ПОЛЯКОВА

Ми вже не раз писали про квести, навіть колись проводили у газеті «Наше життя» свій квест з пошуку «перевернутих» слів. Пам'ятаєте?

Але якщо хтось забув, що це таке «квест», читайте нашу інформаційну довідку за матеріалами Вікіпедії, яка, як відомо, все-все знає.

А ми продовжуємо розповідь, як молодь у Чернігові шукала пригод. Жартуємо, звичайно!

11 жовтня тут вперше пройшов пішохідний квест містом, який організувала фірма XRoom. У цьому пошуку взяло участь 10 команд, серед них була і команда глухих.

Завважте, що хоча цей захід проводився під час карантину, але відповідав всім вимогам, бо здебільшого всі перебували на свіжому повітрі. Погода цьому сприяла — було сонячно й тепло. Команди стартували об 11:30 — отримавши конверти із завданнями, всі розійшлися в різні сторони.

Наша команда з 5 осіб змогла подолати понад 14 км, вирішуючи задачі, головоломки, спортивно-командні завдання для знаходження об'єктів гри, і тільки через 2 години 30 хвилин прийшла до фінішу і була при цьому четвертою.

Але після відрахування штрафних і часу на виконання завдань на різних локаціях нашу команду УТОГ вивели на 1 місце! Нашому здивуванню і радості не було меж, коли нам вручили два сертифікати — для відвідування ресторану і для відвідування кімнати-ізоляції фірми XRoom.

А найголовніше — ми довели й собі, й іншим учасникам квесту, що глухі можуть все!

Що таке квест?

Квест (від англ. *quest* — пошук, пошуки пригод) — аматорське спортивно-інтелектуальне змагання, основою якого є послідовне виконання заздалегідь підготовлених завдань командами або окремими гравцями.

Під час гри команди вирішують логічні завдання, здійснюють пошук на місцевості, будують оптимальні маршрути переміщення, шукають оригінальні рішення і підказки. Після завершення чергового завдання команди переходять до виконання наступного. Перемагає команда, що виконала всі завдання швидше за інших.

СЕРЦЯ І РУКИ, ЯКІ ДАРУЮТЬ ТЕПЛО

Ніна БЄЛОВА
м. Харків.

«Ты заболеешь — я приду,
Боль разведу руками.
Все я сумею, все смогу, —
Сердце мое не камень».

(«Я не могу иначе», пісня з репертуару В. Толкунової)

У 2015 році Харків облетіла радісна звістка: рішенням президії ЦП УТОГ за добросовісну і довготривалу працю занесені до Книги рекордів УТОГ в номінації «Кадри» дві харківські перекладачки жестової мови — Світлана Вікторівна Шатило і Віра Вікторівна Скляренко. Вони — рідні сестри, які виросли в сім'ї глухих батьків.

Дитинство і юність обох сестер минули у довоєнний та післявоєнний час, і вони — «діти війни». Під час лихоліття їхній батько, Філімонов Віктор Кузьмич, разом із заводом був евакуйований до м. Кіров, а мама з двома крихітними дочками поїхала слідом за ним. Завдяки допомозі добрих людей, пройшовши випробування довгим складним шляхом, сім'я возз'єдналась. У Кірові тато перейшов працювати на евакуйований з Харкова завод ім. Малишева (в той час він був втаємничений, називався «а/с 75» і випускав танки).

У 1943 році, після звільнення Харкова сім'я разом повернулася до рідного міста. Маленькій Світлані з дитинства доводилося допомагати своїм глухим батькам, а також опікувати свою молодшу сестричку Віру. Після закінчення вечірньої школи Світлану запросили до Будинку культури УТОГ на курси перекладачів жестової мови, і вона одразу, не вагаючись, згодилась. Обидва сестри із вдячністю згадують своїх наставників — Б.В. Керцман, А.Н. Росинську, З.Д. Плісс, які допомогали їм краще засвоїти жестову мову.

Перший запис у трудовій книжці Світлани Вікторівни — це УВП № 1 УТОГ, але працювала вона там недовго, перейшла на УВП № 2 УТОГ, на якому попрацювала до виходу на пенсію. Загальний стаж її роботи — 50 років, вона — «Ветеран праці», «Відмінник УТОГ», у 2009 році нагороджена знаком «За заслуги».

Менша сестра, Віра Вікторівна, пов'язала своє життя з заводом імені В.О. Малишева, де працював її тато.

Робоче місце перекладачів знаходилося у відділі кадрів, напроти головного входу на завод. У 70-х роках, після того, як було дозволено глухим працювати обрубниками, на заводі імені В.О. Малишева працювало 450 глухих — більше, ніж на УВП № 1 і УВП № 2 УТОГ. Це пояснювалось тим, що через 2 роки роботи у важких умовах глухий міг розраховувати на підвищену пенсію.

Цехи були побудовані на такій великій відстані один від одного, що територією підприємства курсував спецавтобус, який розвозив робочих по цехах на початку робочого дня. А от перекладачам до потрібного цеху, де була потрібна їхня допомога, доводилось намотувати в день пішки не метри, а кілометри.

Вийшовши на пенсію, Віра Вікторівна перекладала служби в церкві «Благая весть».

Її старша сестра, Світлана Вікторівна, — також на заслуженому відпочинку. Але спокій їй тільки сниться. Глухі йдуть до неї додому з проханням про допомогу у перекладі. Попри те, що болять ноги і здоров'я погіршало, вона нікому не відмовляє. Золотої душі людина!

А ще в Харкові є офіційно не зареєстрований клуб «Для тих, кому за 80», у якому дуже уважно слідкують за ювілеями один одного. Для святкування замовляють столик у кафе і запрошують всіх членів. Душа цього клубу — колишній старший майстер УВП № 2 А.І. Киберєва, на почесному місці — С.В. Шатило і колишній директор цього ж підприємства Г.Я. Жушман. Їм є про що поговорити і що згадати: спільну роботу на УВП № 2 УТОГ, дачні справи, нові рецепти домашніх закруток, новини світу глухих... Взагалі, як у пісні:

«Хорошие девчата,
Заветные подруги,
Приветливые лица,
Огоньки веселых глаз…»

А в кінці обов'язково додають:

«УПП -2 нас сдружило,
УПП-2 нас свело!»

Доброго вам всім здоров'я і довгих років життя!

МІНІСТЕРСТВО ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ УКРАЇНИ ТА MEGOGO ПРОДОВЖУЮТЬ СПІВПРАЦЮ

Анна ХОРОШКОВАТА

Влітку цього року медіасервіс MEGOGO підписав меморандум про співпрацю із Міністерством цифрової трансформації України. В результаті чого MEGOGO став першим майданчиком, окрім платформи Дія.Цифрова освіта, на якому стали доступними освітні серіали з цифрової грамотності.

Наразі обидві структури не припиняють співпрацю і ведуть роботу над інклюзивною адаптацією освітніх серіалів з цифрової грамотності. Таким чином на MEGOGO з'явились серіали проєкту жестовою мовою, серед яких: «Зірки е-демократії», «Дружні цифрові фінанси», «TikTok/Instagram/Facebook: як залишатись в тренді в 2020», серіал для батьків «Безпека дітей в інтернеті», «Відкриті дані для бізнесу», «Як стати YouTube-блогером», «Цифрові навички для вчителів» та «Тренінг для тренерів».

Над функціоналом працювала команда соціальної ініціативи «Дивись як чутно», створена медіасервісом. Перегляд абсолютно безкоштовний. Як і зазвичай, серії будуть в окремому розділі «Дивись як чутно». Крім того, освітні серіали отримали додатковий функціонал — субтитри.

«Кожен українець повинен мати можливість підвищувати якість свого життя в сучасному цифровому світі. Саме тому ми зобов'язані зробити будь-які проєкти з Цифрової грамотності інклюзивними, доступними будь-кому. Ми раді працювати в цьому напрямку із командою Міністерства цифрової трансформації України та разом створювати безпечне та зручне середовище для широкої аудиторії нашої країни. Попереду в нас ще багато планів в побудові якісної цифрової освіти на національному рівні», — зазначає Іван Шестаков, директор зі стратегічного розвитку MEGOGO.

«Для нас принципово важливо робити освітні серіали з цифрової грамотності доступними абсолютно для всіх. Ми створюємо максимально інклюзивні освітні продукти. І переконані, що цифровою грамотністю має володіти кожен громадянин», — підкреслила Валерія Іонан, заступник Міністра цифрової трансформації з питань євроінтеграції.

Освітні серіали із цифрової грамотності жестовою мовою також стали доступними й на національній онлайн-платформі Дія.Цифрова освіта.

Нагадаємо, весною цього року на MEGOGO з'явились уроки «Всеукраїнської школи онлайн» жестовою мовою.

Для українців з порушеннями слуху Мінцифра спільно з MEGOGO підготувала освітні серіали жестовою мовою:

1. Зірки е-демократії
https://osvita.diia.gov.ua/courses/e-democracy

2. Дружні цифрові фінанси
https://osvita.diia.gov.ua/courses/digital-finance

3. TikTok / Instagram / Facebook: як залишатись в тренді в 2020
https://osvita.diia.gov.ua/courses/tiktok-instagram-facebook

4. Серіал для батьків «Безпека дітей в інтернеті»
https://osvita.diia.gov.ua/.../serial-dlya-batkiv-onlayn...

5. Відкриті дані для бізнесу
https://osvita.diia.gov.ua/courses/opendata

6. Як стати YouTube-блогером
https://osvita.diia.gov.ua/courses/youtube

7. Цифрові навички для вчителів
https://osvita.diia.gov.ua/.../serial-iz-tsyfrovoi...

8. Тренінг для тренерів
https://osvita.diia.gov.ua/courses/training-for-trainers

Обирайте розділ «Дивитися жестовою мовою» під час перегляду серії освітнього серіалу.

Крім платформи Дія. Цифрова освіта, освітні серіали жестовою мовою є в окремому розділі «Дивись як чутно» на MEGOGO
https://megogo.net/ua/collection/serial_blog_surdo

ПІШОВ З ЖИТТЯ КОЛИШНІЙ ГОЛОВА ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ РЕСПУБЛІКИ МОЛДОВА МИХАЙЛО ОЛЕКСІЙОВИЧ УРСУЛ

Надійшла сумна звістка з братньої Молдови: 27 жовтня 2020 року на 71-му році життя після тривалої хвороби помер колишній голова Товариства глухих Республіки Молдова УРСУЛ Михайло Олексійович (1950-2020).

Михайло Олексійович повністю втратив слух у 1961 році в результаті нещасного випадку, коли йому було 11 років. У 1962 році батьки віддали його до інтернату, в якому навчалися 120 дітей з порушеннями слуху. Російськомовні вчителі знали тільки дактиль і трохи жести, а Михайло, молдаванин, спочатку не розумів їх. Важко було вчитися, але незабаром він освоїв російську мову.

Закінчивши з відзнакою школу, Михайло отримав направлення від Товариства глухих в Дубоссари, на навчально-виробничий комбінат, учнем цеху масового пошиття спецодягу. У 1968 році, після 3-х років роботи, Михайло Урсул вступив до Кишинівського технологічного технікуму побутового обслуговування, який успішно закінчив з відзнакою в 1972 році. Молодий фахівець був призначений майстром на взуттєве УВП. У 1973 році він вступив до Політехнічного інституту імені С. Лазо, на економічний факультет. За направленням Товариства глухих Урсул прийшов на роботу на УПЗ «Культприлад» інженером-нормувальником. У квітні 1979 року його перевели на посаду заступника директора з виховної частини. Пізніше Урсула призначили директором заводу, він працював на цій посаді з 1992 до 1994 року. З 1997 до 2000 року М.А. Урсул був директором СП «Сіланс».

У 2000 році він був обраний головою Товариства глухих Республіки Молдова. На цій посаді він працював до 2009 року, потім вийшов на пенсію. Протягом усього життя був дуже активним, виконував громадську, культурну, спортивну та соціальну роботу. Захищав і пропагував жестову мову, відстоював перед Міністерством освіти її важливість і статус.

У книзі «Людина зі світу тиші» (2016 р.) М.О. Урсул писав: «Протягом п'ятдесяти років я присвятив своє життя Товариству глухих Республіки Молдова. Пройшов тернистий шлях, сповнений подій, але найяскравіші відбулися в другій половині життя, після втрати слуху, «в світі тиші». Все життя я намагався робити красиві і хороші справи...».

В Українському товаристві глухих добре знали Михайла Олексійовича, який не раз відвідував Україну, брав участь у багатьох важливих заходах УТОГ, підтримував ділові й дружні стосунки з керівництвом Українського товариства глухих і його рядовими членами.

Чимало зроблено ним для розвитку співпраці та міжнародного співробітництва між Товариством глухих Республіки Молдова й організаціями осіб з порушеннями слуху України та інших країн, особливо тих, які входили до колишнього СРСР. Він брав активну участь у діяльності Регіональної ради організацій глухих Східної Європи та Середньої Азії.

Болем відізвалася у серцях членів УТОГ сумна звістка про те, що Михайло Олексійович покинув цей світ… Вічна йому пам'ять і нетлінні рядки в історії Товариства глухих Республіки Молдова.

Висловлюємо наші щирі співчуття членам Товариства глухих Республіки Молдова, рідним і близьким Михайла Олексійовича з приводу цієї непоправної втрати.

Президія ЦП УТОГ,
Рада голів обласних організацій УТОГ,
Рада директорів підприємств УТОГ,
Всеукраїнська Рада ветеранів УТОГ,
президія Одеської обласної організації УТОГ

МЕЛОДІЯ ПРОЩАННЯ…

21 жовтня 2020 року на 64 році життя пішов від нас Близнюк Віталій Васильович, який близько 23 років пропрацював на посаді завідувача відділу редакції газети «Наше життя» УТОГ.

Його численні публікації на сторінках газети вирізнялися влучним словом, літературно бездоганним стилем, коректним і виваженим інформуванням про події в УТОГ і людей нашого Товариства. Віталію Васильовичу належить фундаментальна праця з історії Українського товариства глухих — видання «Страна УТОГ», над яким він працював кілька років і яке може слугувати навчальним та інформаційним посібником для всіх, хто цікавиться діяльністю нашого Товариства в минулому.

Тривалий час Віталій Васильович очолював первинну організацію Спілки журналістів України, активно залучав до співпраці з газетою талановитих людей, підтримував міцні зв'язки з іншими творчими спілками і колективами.

Вічна пам'ять талановитій, поетично обдарованій людині, перу якої належать також віршовані видання для дітей і тексти багатьох популярних пісень.

Серед останніх віршів Віталія Васильовича були й такі рядки:

УКРАЇНА — ЦЕ ПІСНЯ

Є на світі країни казково багаті,
Є на світі країни, де вічна весна.
А мені наймиліша, де батьківська хата,
Де в піснях світанкова моя сторона.

Україна — це пісня дзвінка і крилата,
В ній Дніпро і калина, і спів солов'я.
Тут степ і Карпати, тут мама і тато,
І народ мій, з яким Україна — це я.

Задивлюся в озера твої величаві,
Що втаїли небес вікову глибину.
І вклоняючись силі козацькій і славі,
Налаштую на кобзі мажорну струну.

Хай всі струни земні зазвучать у мажорі
І хоралами щастя звучать голоси,
Щоб злітали над світом в єдиному хорі
Українські пісні неземної краси.

ВАЛЬС ПРОЩАННЯ

Зів'яли серця квіти — ні літо, ні зима,
І десь блукає світом мелодія сама.
Кохання як зітхання — воно як світ старе,
За гріх сльозами платить і решти не бере.

Вітрів віолончелі виводять спроквола
Мелодій акварелі без крапельки тепла.
Для нас звучать востаннє акорди ніжних тем —
Мелодії прощання у свічах хризантем.

Реприза розставання до відчаю проста,
Холодних вуст востаннє торкаються вуста.
Шепочуть сумовито: надії не втрачай,
Ще прийде наше літо —
прощай, прощай, прощай...

Колектив виконавчого апарату ЦП УТОГ і всі, хто добре знав Віталія Васильовича, висловлюють щирі співчуття його рідним і близьким у зв'язку з цією тяжкою непоправною втратою.

Для нас звучать востаннє акорди ніжних тем —
Мелодії прощання у свічах хризантем...

СІМ ОСНОВНИХ ПРАВИЛ, ЯК СПІЛКУВАТИСЯ З ЛЮДЬМИ З ІНВАЛІДНІСТЮ

За матеріалами Інтернету

У сучасному світі всі намагаються рухатися в бік інклюзивного суспільства. Але в побутових розмовах досі можна почути такі некоректні слова як «інвалід», «дцпшнік» і «глухонімий». Для тих, хто не знає, як правильно себе поводити в таких ситуаціях, є невелика підказка: спілкуйтеся з людиною з інвалідністю так само, як і з людиною без інвалідності.

Як коректно називати людей з інвалідністю?

Все просто — «люди з інвалідністю». Про це йдеться в Конвенції ООН про права людей з інвалідністю, також це закріплено на законодавчому рівні в Україні. Якщо при розповіді про людину з інвалідністю вам потрібно уточнити, яка саме у нього або в неї інвалідність, говорите «людина»: людина, яка має ДЦП, людина, яка не чує, або людина, яка користується інвалідним візком. Адже інвалідність не є головною ознакою людини. Вроджена інвалідність або придбана, вона не визначає людину як особистість. Кращий спосіб — називати людину на ім'я.

Не ставте інвалідність на перше місце

Людина — понад усе. Коли ви спілкуєтеся з людиною з інвалідністю, варто не звертати увагу на функціональні порушення, не ставити інвалідність на перше місце. Люди зі складною формою інвалідності (параліч, порушення розвитку тощо), які не мають можливості говорити, мають право голосу. Не вирішуйте замість людини нічого, не запитавши у неї попередньо згоди.

Запитайте, чи потрібна допомога перед тим, як допомагати

Не хапайте за руку незрячу людини без сказаного вголос попередження і не починайте вести її кудись, якщо вона сама не попросить про допомогу. Наприклад, паркан, за який вона тримається, може для неї бути єдиним орієнтиром в просторі. Не починайте керувати інвалідним візком, якщо людина, яка ним користується, не просить допомогти з пересуванням. Вам може здаватися, що людина з інвалідністю не може впоратися з якимось завданням, але згадайте, що вона так живе завжди (не тільки тоді, коли ви бачитеся з нею), а тому навички, необхідні для виживання, у неї є. Якщо ж чітко звучить прохання про допомогу, допоможіть.

Враховуйте простір, де ви знаходитеся

Універсальний дизайн передбачає безпечний і комфортний простір для всіх, хто в ньому знаходиться. Але людина, яка користується інвалідним візком, наприклад, буде відчувати себе безпечніше, якщо ви будете гуляти по рівній дорозі. Незрячій людині можна допомогти дістатися до потрібної адреси, якщо ви бачите, що місцевість не адаптована під її потреби.

Думайте перед тим, як говорити

Люди, які користуються інвалідним візком, ходять гуляти в парк, а не їздять, тому коли запрошуєте прогулятися, не переплутайте дієслова. У спілкуванні з незрячими людьми вживати вираз «побачимося» — коректно. Коли ви розмовляєте з людиною, яка не чує і спілкується жестовою мовою, а з перекладом вам допомагає перекладач, утримуйте зоровий контакт безпосередньо з глухим співрозмовником. Це також стосується і людей з порушенням розвитку: говоріть співрозмовникові, а не людині, яка його супроводжує.

Не зачіпайте особистий простір

Правило, яке є звичайним для більшості, але порушується при спілкуванні з людьми з інвалідністю. Не варто торкатися білої тростини, кохлеарних імплантів або інвалідного візка, тому що це частина особистого простору. Якщо вам цікаво помацати, краще запитайте дозволу. Не варто відразу після знайомства задавати питання: «А ти такий від народження?», «Це, мабуть, була жахлива аварія?», «Ти сумуєш за тим часом, коли ще могла бачити?». Зазвичай люди з інвалідністю розповідають свою історію близьким людям, але аж ніяк не новим знайомим.

Не жартуйте з теми інвалідності даремно

Перед тим, як жартувати з людиною з інвалідністю на тему інвалідності, переконайтеся, що їй комфортно чути такі жарти від вас або від будь-кого іншого. Здоровий гумор допомагає прийняти ситуацію, але він повинен бути доречним.

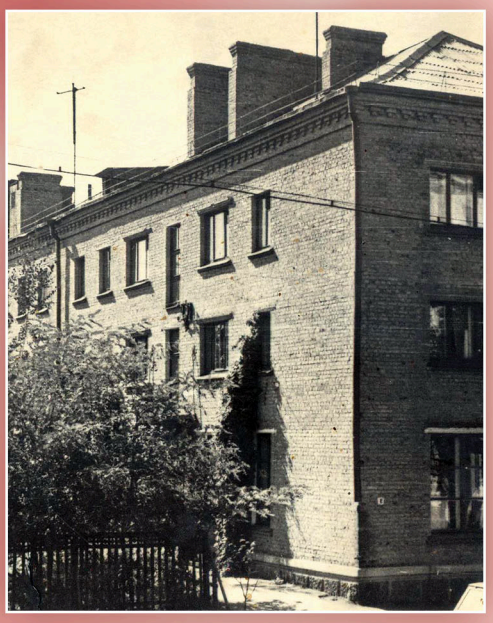

Завдяки плідній та злагодженій роботі 6 стор.

VI пленум ЦП УТОГ відбувся онлайн 4–5 стор.